

CAPUT XXV.

De uno tantum colendo Deo, qui licet nomine ignoretur, tamen felicitatis dator esse sentitur.

ISTA nobis reddita ratione, multo facilius eis, quorum cor non nimis obduruit, persuadebimus fortasse quod volumus. Si enim jam humana infirmitas sensit, nonnisi ab aliquo Deo dari posse felicitatem; et hoc senserunt homines, qui tam multos colebant deos, in quibus et ipsum eorum regem Jovem; quia ejus nomen a quo daretur felicitas ignorabant, ideo ipsius rei nomine quam credebant ab illo dari, eum appellare voluerunt: satis ergo judicaverunt, nec ab ipso Jove dari posse felicitatem, quem jam colebant; sed utique ab illo quem nomine ipsius felicitatis colendum esse censebant. Confirmo prorsus a quodam Deo, quem nesciebant, eos credidisse dari felicitatem: ipse ergo quæretur, ipse colatur, et sufficit. Repudietur strepitus innumerabilium dæmoniorum: illi non sufficiat hic Deus, cui non sufficiat munus ejus. Illi, inquam, non sufficiat ad colendum Deus dator felicitatis, cui non sufficiat ad accipiendum ipsa felicitas. Cui autem sufficit, (non enim habet homo quid amplius optare debeat,) serviat uni Deo datori felicitatis. Non est ipse quem nominant Jovem. Nam si eum datorem felicitatis agnoscerent, non utique, vel aliam a qua daretur felicitas, nomine ipsius felicitatis inquirerent; neque ipsum Jovem cum tantis injuriis colendum putarent. Iste alienarum dicitur adulterator uxorum, iste pueri pulchri impudicus amator et raptor¹.

¹ Ganymedis. Hom. Iliad. lib. xx.

CAPUT XXVI.

De ludis scenicis, quos sibi dii celebrari a suis cultoribus exegerunt.

SED fingebat hæc Homerus, ait Tullius, et humana ad deos transferebat¹: divina mallet ad nos. Merito displicuit viro gravi divinorum criminum poëta confictor. Cur ergo ludi scenici, ubi hæc dictantur, cantantur, actantur, deorum honoribus exhibentur, inter res divinas a doctissimis conscribuntur? Hic exclamet Cicero non contra figmenta poëtarum, sed contra instituta majorum. Annon exclamarent et illi: « Quid nos fecimus? » Ipsi dii ista suis honoribus exhibenda flagitaverunt, atrociter imperarunt, cladem, nisi fieret, prænuntiarunt; quia neglectum est aliquid, severissime vindicarunt; quia id, quod neglectum fuerat, factum est, placatos se esse monstrarunt. Inter eorum commemoratur virtutes et miranda facta quod dicam. Tito Latinio rustico Romano patri familias dictum est in somnis, in senatum nuntiaret, ut ludi romani instaurarentur, quod primo eorum die in quodam scelerato, qui, populo spectante, ad supplicium duci jussus est, numinibus videlicet ex ludis hilaritatem quærentibus, triste displicuisset imperium. Cum ergo ille, qui somnio commonitus erat, postera die jussa facere non ausus esset; secunda nocte hoc idem rursus severius imperatum est; amisit filium, quia non fecit. Tertia nocte dictum est homini, quod major ei poena, si non faceret, immineret. Cum etiam sic non auderet, in morbum incidit acrem et hor-

¹ Cic. Tuscul. 1.

ribilem. Tum vero ex amicorum sententia ad magistratus rem detulit, atque in lectica allatus est in senatum: expositoque somnio, recepta continuo valetudine, pedibus suis sanus abscessit. Tanto stupefactus miraculo senatus quadruplicata pecunia ludos censuit instaurari. Quis non videat, qui sanum sapit, subditos homines malignis dæmonibus, a quorum dominatione non liberat nisi gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum¹, vi compulsos esse exhibere talibus diis, quæ recto consilio poterant turpia judicari? In illis certe ludis, poëtica numinum crimina frequentantur, qui ludi, cogentibus numinibus jussu, senatus instaurabantur. In illis ludis corruptorem pudicitiae Jovem turpissimi histriones cantabant, agebant, placebant. Si illud fingebatur, ille irasceretur: si autem suis criminibus etiam fictis delectabatur, quando coleretur, nisi diabolo serviretur? Ita-ne iste romanum conderet, dilataret, conservaret imperium, quovis Romano, cui displicebant talia, homine abjectior? Iste daret felicitatem, qui tam infeliciter colebatur; et nisi ita coleretur, infelicius irascebatur.

CAPUT XXVII.

De tribus generibus deorum, de quibus Scævola pontifex disputavit.

RELATUM est in litteras doctissimum pontificem Scævola disputasse tria genera tradita deorum²: unum a poëtis, alterum a philosophis, tertium a principibus civitatis. Primum genus nugatorium dicit esse, quod multa

¹ Rom. vii, 25. — ² Vide infra, lib. vi, c. 5.

de diis fingantur indigna: secundum non congruere civitatibus, quod habeat aliqua supervacua, aliqua etiam quæ obsit populis nosse. De supervacuis non magna causa est: solet enim et a jurisperitis dici: « Superflua non nocent. » Quæ sunt autem illa quæ prolata in multitudinem nocent? « Hæc, inquit, non esse deos Herculem, Æsculapium, Castorem, Pollucem: proditur enim a doctis, quod homines fuerint, et humana conditione defecerint. Quid aliud? Quod eorum qui sint dii non habeant civitates vera simulacra; quod verus Deus nec sexum habeat, nec ætatem, nec definita corporis membra. » Hæc pontifex nosse populos non vult: nam falsa esse non putat. Expedire igitur existimat, falli in religione civitates. Quod dicere etiam in libris rerum divinarum ipse Varro non dubitat. Præclara religio, quo confugiat liberandus infirmus, et cum veritatem qua liberetur inquirat, credatur ei expedire quod fallitur. Poëticum sane deorum genus cur Scævola respuat, eisdem litteris non tacetur: « Quia sic videlicet deos deformant, ut nec bonis hominibus comparentur, cum alium faciunt furari, alium adulterare; sic item aliquid aliter, turpiter, atque inepte dicere ac facere; tres inter se deas certasse de præmio pulchritudinis, victas duas a Venere Trojam evertisse; Jovem ipsum converti in bovem aut cygnum, ut cum aliqua concumbat: deam homini nubere, Saturnum liberos devorare: nihil denique posse confingi miraculorum atque vitiorum, quod non ibi reperiatur, atque ab deorum natura longe absit. » O Scævola, pontifex maxime, ludos tolle, si potes: præcipe populis, ne tales honores diis immortalibus deferant, ubi crimina deorum libeat mirari, et quæ fieri possunt placeat imitari. Si autem tibi responderit populus: « Vos nobis importastis ista, pontifices: » deos ipsos roga, quibus instigantibus ista jussistis, ne talia sibi jubeant

exhiberi. Quæ si mala sunt, et propterea nullo modo de deorum majestate credenda, major est deorum injuria, de quibus impune finguntur. Sed non te audiunt, dæmones sunt, prava docent, turpibus gaudent: non solum non deputant injuriam, si de illis ista fingantur; sed eam potius injuriam ferre non possunt, si per eorum solemniam non agantur. Jamvero si adversus eos Jovem interpelles, maxime ob eam causam, quia ejus plura crimina ludis scenicis actantur, nonne etiamsi Deum Jovem nuncupatis, a quo regitur totus atque administratur hic mundus, eo illi fit a vobis maxima injuria, quod eum cum istis colendum putatis, eorumque regem esse perhibetis?

CAPUT XXVIII.

An ad obtinendum dilatendumque regnum profuerit Romanis cultus deorum.

Nullo igitur modo dii tales, qui talibus placantur, vel potius accusantur honoribus, ut majus sit crimen quod eis falsis oblectantur, quam si de illis vera dicerentur romanum imperium augere et conservare potuissent. Hoc enim si possent, Græcis potius donum tam grande conferrent, qui eos in hujuscemodi rebus divinis, hoc est, ludis scenicis honorabilius digniusque coluerunt, quando et a morsibus poëtarum, quibus deos dilacerari videbant, se non subtraxerunt, dando eis licentiam male tractandi homines quos liberet, et ipsos scenicos non turpes judicaverunt, sed dignos etiam præclaris honoribus habuerunt. Sicut autem potuerunt, auream pecuniam habere Romani, quamvis deum Aurinum non colerent: sic et argen-

teum habere potuerunt, et æream, si nec Argentinum, nec ejus patrem colerent Æsculanum: et sic omnia quæ retexere piget. Sic ergo et regnum invito quidem Deo vero nullo modo habere possent; diis vero istis falsis et multis ignoratis sive contemptis, atque illo uno cognito et fide sincera ac moribus culto, et melius hic regnum haberent, quantumque haberent, et post hæc acciperent sempiternum, sive hic haberent, sive non haberent.

CAPUT XXIX.

De falsitate auspicii, quo romani regni fortitudo et stabilitas visa est indicari.

NAM illud quale est quod pulcherrimum auspiciam fuisse dixerunt, quod paulo ante commemoravi, Martem et Terminum et Juventatem nec Jovi regi deorum loco cedere voluisse? Sic enim, inquiunt, significatum est, Martiam gentem, id est, Romanam, nemini locum quem teneat daturam; romanos quoque terminos propter deum Terminum neminem commoturum; juventutem etiam Romanam propter deam Juventatem nemini esse cessuram. Videant ergo quomodo habeant istum regem deorum suorum et datorem regni sui, ut eum auspicia ista pro adversario ponerent, cui non cedere pulchrum esset. Quanquam hæc si vera sunt, non habent omnino quid timeant. Non enim confessuri sunt, quod dii cesserint Christo, qui Jovi cedere noluerunt. Salvis quippe imperii finibus, Christo cedere potuerunt, et de sedibus locorum et maxime de corde credentium. Sed ante quam Christus veniret in carne, ante quam denique ista scriberentur,

quæ de libris eorum proferimus : sed tamen postea quam factum est sub rege Tarquinio illud auspiciam, aliquoties romanus exercitus fusus est, hoc est, versus in fugam, falsumque ostendit auspiciam, quo Juventas illa non cesserat Jovi; et gens Martia, superantibus atque irrumpentibus Gallis, in ipsa Urbe contrita est; et termini imperii, deficientibus multis ad Annibalem civitatibus, in angustum fuerant coarctati. Ita evacuata est pulchritudo auspiciorum, remansit contra Jovem contumacia, non deorum, sed dæmoniorum. Aliud est enim non cessisse; aliud unde cesserat redisse. Quanquam et postea in orientalibus partibus Hadriani voluntate mutati sunt termini imperii romani¹. Ille namque tres provincias nobiles, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam, Persarum concessit imperio: ut deus ille Terminus, qui romanos terminos secundum istos tuebatur, et per illud pulcherrimum auspiciam loco non cesserat Jovi, plus Hadrianum regem hominum, quam regem deorum timuisse videatur. Receptis quoque alio tempore provinciis memoratis, nostra pene memoria retrorsus terminus cessit, quando Julianus deorum illorum oraculis deditus², immoderato ausu naves jussit incendi, quibus alimonia portabatur: qua exercitus destitutus, mox etiam ipso hostili vulnere extincto, in tantam est redactus inopiam, ut inde nullus evaderet, undique hostibus incursantibus militem imperatoris morte turbatum, nisi placito pacis illic imperii fines constituerentur, ubi hodieque persistunt; non quidem tanto detrimento, quantum concesserat Hadrianus, sed media tamen compositione defixi. Vano igitur augurio deus Terminus non cessit Jovi, qui cessit Hadriani voluntati, cessit etiam Juliani temeritati, et Joviani necessitati. Viderunt hæ intelligentiores gravioresque Romani; sed con-

¹ Eutrop. lib. vii. — ² Vide infra lib. v, c. 21.

tra consuetudinem civitatis, quæ dæmoniacis ritibus fuerat obligata, parum valebant: quia et ipsi etiamsi illa vana esse sentiebant, naturæ tamen rerum sub unius veri Dei regimine atque imperio constitutæ, religiosum cultum, qui Deo debetur, exhibendum putabant: « Servientes, ut ait « Apostolus, creaturæ potius quam Creatori, qui est benedictus in secula¹. » Hujus Dei veri erat auxilium necessarium, a quo mitterentur sancti viri et veraciter pii, qui pro vera religione morerentur, ut falsæ a viventibus tollerentur.

CAPUT XXX.

Qualia de diis gentium etiam cultores eorum se sentire fateantur.

CICERO augur irridet auguria, et reprehendit homines corvi et corniculæ vocibus vitæ cosilia moderantes². Sed iste Academicus qui omnia esse contendit incerta, indignus est qui habeat ullam in his rebus auctoritatem. Disputat apud eum Q. Lucilius Balbus in secundo de deorum Natura libro, et cum ipse superstitiones ex natura rerum velut physicas et philosophicas inserat, indignatur tamen institutioni simulacrorum et opinionibus fabulosis, ita loquens: « Videtis-ne igitur, ut a phisicis rebus bene atque utiliter, inventis, ratio sit tracta ad commentitios et fictos deos? Quæ res genuit falsas opiniones, erroresque turbulentos, et superstitiones pene aniles. Et formæ enim nobis deorum, et ætates, et vestitus ornatusque noti sunt: genera prætera, conjugia, cognationes, omniaque tra-

¹ Rom. i, 25:— ² Cicer. de divinat. lib. ii.

ducta ad similitudinem imbecillitatis humanæ. Nam et perturbatis animis inducuntur : accepimus enim deorum cupiditates, ægritudines, iracundias. Nec vero (ut fabulæ ferunt) dii bellis præliisque caruerunt. Nec solum, ut apud Homerum, cum duos exercitus contrarios alii dii ex alia parte defenderent¹, sed etiam ut cum Titanis, aut cum Gigantibus sua propria bella gesserunt. Hæc et dicuntur et creduntur stultissime, et plena sunt vanitatis summæque levitatis. » Ecce interim quæ confitentur qui defendunt deos gentium. Deinde cum hæc ad superstitionem pertinere dicat, ad religionem vero, quæ ipse secundum Stoicos videtur docere : « (Non enim philosophi solum, inquit, verumetiam majores nostri superstitionem a religione separaverunt. Nam qui totos dies precabantur, inquit, et immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, supersticiosi sunt appellati²) : » quis non intelligat eum conari, dum consuetudinem civitatis timet, religionem laudare majorum, eamque a superstitione velle sejungere, sed quomodo id possit non invenire? Si enim a majoribus illi sunt appellati supersticiosi, qui totos dies precabantur et immolabant, numquid et illi qui instituerunt (quod iste reprehendit) deorum simulacra diversa ætate et veste distincta, deorum genera, conjugia, cognationes? Hæc utique cum tanquam superstitione culpantur, implicat ista culpa majores talium simulacrorum institutores atque cultores : implicat et ipsum, qui quantolibet eloquio se in libertatem nitatur evolvere, necesse habebat ista venerari; nec quod in hac disputatione disertus insonat, mutire auderet in populi concione. Agamus itaque Christiani Domino Deo nostro gratias, non cœlo et terræ, sicut iste disputat, sed ei qui fecit cœlum et terram; qui has superstitiones quas iste Balbus velut balbutiens vix reprehendit,

¹ Homer. Iliad. xx. — ² Lactant. lib. iv, c. 28.

per altissimam Christi humilitatem, per Apostolorum prædicationem, per fidem Martyrum pro veritate morientium et cum veritate viventium, non solum in cordibus religionis, verumetiam in ædibus superstitionis libera suorum servitute subvertit.

CAPUT XXXI.

De opinionibus Varronis, qui, reprobata persuasione populari, licet ad notitiam veri Dei non pervenerit, unum tamen Deum colendum esse censuerit.

I. Quid ipse Varro, quem dolemus in rebus divinis ludos scenicos, quamvis non iudicio proprio, posuisse, cum ad deos colendos multis locis velut religiosus hortetur, nonne ita confitetur non se illa iudicio suo sequi, quæ civitatem romanam instituisse commemorat, ut si eam civitatem novam constitueret, ex naturæ potius formula deos nominaque eorum se fuisse dedicaturum non dubitet confiteri? Sed jam quoniam in vetere populo esset, acceptam ab antiquis nominum et cognominum historiam tenere, ut tradita est, debere se dicit, et ad eum finem illa scribere ac perscrutari, ut potius eos magis colere, quam despiciere vulgus velit. Quibus verbis homo acutissimus satis indicat non se aperire omnia, quæ non sibi tantum contempitui essent, sed etiam ipsi vulgo despicienda viderentur, nisi tacerentur. Ego ista conijcere putari debui, nisi evidenter alio loco ipse diceret de religionibus loquens, multa esse vera, quæ non modo vulgo scire non sit utile, sed etiam tametsi falsa sunt, aliter existimare populum expediat, et ideo Græcos taletas ac mysteria ta-